

Аднан Жетица

ВРИЈЕДИ ЗАПИСАТИ

Половина маја. Вриједи записати.

Киша пада данима... На ценази три пута погледамо ка небу и сваки пут у погледу остане слика младог лука који се њише на вјетру. Трешње су црвене, али фали им сунца у окусу. Прољетна храна на трпези у јесенском времену.

Човјек постаје пушач у тренутку док жваче залогaј хране и помишља на цигарету коју ће запалити послије оброка.

У Ирану је сиромашни пјесник волио поезију више од духана. У писмима на духанским листићима слао је уреднику часописа исписане графитном оловком своје пјесме. Нисам „п” од пјесника.

Ове године умиру блиски људи, сва кафа која је годинама из куће нажалост одлазила вратила се задњих неколико мјесеци.

На прегледу дијабетолог дијагностицира: очи су вам здраве, ако буде до њих начитат ћете се још. Пјесникиња тврди да се као дјевојчица сакрила у шупу и најела суха меса, те су њени мислили како ће издахнути.

Ријеке расту, природа се зелени гдје се никад није зеленила, биће сијена за хајвана ако буде хоре за покосити.

Друга половина маја. Вриједи записати.

У прољеће трава нарасте, па нисмо смјели скакати по лединама. Ако смо требали, морали смо за родитељима по њиховим стопама газити. И дјеца која су ишла по стопама по навици су наставила, никад се нису попела на стожину и свијет гледала с руком на челу као гусари с јарбола брода.

Мерса, комшиница која гласно прича, зове ме: вриједи записати и каже немој ме у запис.

Жена која је украла тишину, е може, свиђа јој се опис ње саме.

Жена каже да је вољела причати, са мном учи шутјети.

Пресељавају природном смрћу на свијет очеви пријатељи, његова генерација.
Престали су долазити након очеве смрти, били су само његови пријатељи.
Увијек су ме представљали у случајним сусретима с Ахмин мали,
нисам заслужио своје име у њиховом свијету.

Одлазак на њихове ценезе био би, само, подсјетник на неискрена пријатељства.

Крај свибња. Вриједи записати.

Сваки дан падне мало кише, па сунце настави гријати.
Нема доба дана кад се може чути тишина.

Тиграсти мачак, однекуд, дошао и тукао Софију, озлиједио јој ногу.
Отјерао га с два прецизна поготка папучом. Софија се послије тога понаша као пас.
Слиједи сваки мој корак по авлији и спава испред улазних врата,
нада се да сам пјесник лахког сна.

На ценези се човјеку увукла змија у цеп јакне.
Рођак убио краушца дугог, без претјеривања, два метра.
Уз кућу змија гамизала према прозору, ударио је метлом, нестала у оближњем сухозиду.
Кромпир скупљи од кавада, ове године остаћемо жељни трешања, раног хрушта.

Да сам лајфкоуч или мудросер написао бих – није важно колико новца имате у новчанику
већ колико имате чланских картица из библиотека.

Други дан јуна. Вриједи записати.

Дани су варљиви, киша и сунце.
Мучнину узроковану вирусом и повишеном температуром покушао сам избјећи
уздихући свјеж јутарњи зрак с кухињског прозора.
Прихватим чашу воде и отпијам гутљај.
Борећи се с мучнином, у глави се јатиле мисли о престанку пушења.
Извјештај Центра за лијечење овисности у Мостару:
У центру се лијечило 55 Бошњака, 44 Хрвата, 4 Срба (није мој типфелер) и један из
реда остали
(без х).
Мушкараца је лијечено 99, а жена 5, просјечна животна доб је 44 године.

Два дана након мучнине загламио сам на дјецу:
ко је оставио допола празну чашу поред прозора, разбиће се.

Пред продавницом срећем старца који, док је мало млађи био, у реду за чекање пред лабораторијом за вађење налаза пацијенте питао за њихове дијагнозе, прво наводио успјешне примјере излечења, а затим изговарао али...
С унуком се држи подруку, само климну главом као да се извињава што не смије упитати за здравље.
Нема доброг пекара чији се оцак није запалио и нема писца који има довољно простора
за своје књиге.

Рани хрушт сав пропао, касног је нешто спашено, иде јун и причамо о вишњама.

Јуни, прва седмица. Вриједи записати.

Вишње су црвене, али без сунца у себи.
Водене остају на гранама, необране.

Не поштују старије, не би те пустили, чак преко реда се убацују,
комшија се интересује кад школа завршава због ученика који праве гужву у пекари
за вријеме паузе за доручак.

Пала је поново велика киша у суботу, крупа тукла двадесетак минута.
Жене против крупе баце метлу на авлију, преокрену тепсију, а
у католичким мјестима звоно са звоника звони.

Мајка гледа Есму у јелу и тврди – док птица преко куће прелети, дијете огладни.

Сваки пут кад погледам ка врху Велесја, видим опис.

Недеља, нерадни дан, магла је легла по планини као ћефин по табуту.
Птице послуже кише цвркућу на сав глас као да дозивају Неког да подигне ћефин
са нас.

Половина јуна. Вриједи записати.

У Лукавцу ученик пропуцао наставника.
Мајка себи у њедра шапће суре уз мој одлазак на посао.

Запажам синтагму, у дневнику, ријека људи на ценази.

Јучер је киша падала цијели дан, данас до подне,
прекјучер стигла дрва за огријев, успјели смо их пола убацити у шупу.

Подне плочице у школској сали у Благају су црвене с црним тачкама, исте као на
балкону
који је попођен годину дана прије мог рођења.

Мостарке када желе потврдити своју негацију, ћ претварају у ч, нећу постаје нечу.

Гледам емисију о вртларству, наш хаџибег је, у телевизору, хортензија.

Сутра је двадесети. Вриједи записати.

Махалски рјечник.

Трандати – ходати без одређеног циља или без неке користи, може се трандати
цури, а може се трандати и у школу.

Пицнути – онај ко се уредио, избријао, обукао најбољу одјећу и обућу с неком
очигледном намјером.

Мурнути – окупати се у хладној ријеци, кратко, подразумјева квашење главе, те
брз излазак из воде.

Похасио – онај који се понаша бахато, умишљено, игнорише особе које не би требао
игнорисати.

Опријети – опире се онај који се физички уморио.

Јебо си јој матер – покварити неку ствар без икакве наде да ће поново функционисати.

Махалска географија.

Кућа при врху улице с великом авлијом, никад незатвореном капијом и чесмом.

На авлијској чесми студент машинства при повратку с предавања отпије неколико
гутљаја воде и настави пјешачити кући.

Радници комуналног, на крају своје руте, оперу руке њихови дланови су чаше, не
желе пескинити нашу, напију се и поквасе косу па врат.

На авлијској чесми истрошена гумица, вода цури кап по кап, па пчеле љети са
сушом се износе захваљујући нашој кишници.

Студент постао инжењер па директор па политичар, пролази не јављајући се, као
да никад није питао може ли пустити воду да отече и
радници комуналног прођу без поздрава претпостављајући како ме стид познанства
с њима.

А пчеле не поздрављам због колективне одговорности, оне двије што су ме у чело
уболе изнад носа, хефту оба ока нисам могао отворити.

Сутра је двадесети и моја банка одбија рате кредита.

Крај јуна се ближи. Вриједи записати.

Јутрос на мосту Бегића и Беговића удес са смртним исходом.

Јучер удес на путу за Благај.

Љето је вампир који пије узаврелу младалачку крв.

Прекосутра је Бајрам. Јучер су тримери из харема са сабахом будили уснеле.

Пред банком ред, старији људи не вјерују банкоматима.

Дани су топли, али ноћи још дају дисати.

У ходнику се огледало одлијепило од дрвене површине и пало на под,

знак несреће за оне који чварују.

Испилао сам полусуху шљиву, пазећи на гелере у њој, да не настрадам три десетљећа

након њеног рањавања.

Најплоднија била у ратним годинама кад је требала бити, али тих пар година заситио се, за цијели живот, цема од шљива.

Жена се жали на костобољу. Муж тврди да ће то иловача све излијечити.

На авлији на подне се сударају звуци двају езана.

Врхови шипака се лагано њишу, однекле лахори вјетрић, цврчци тихо пјевају.

Црвени марлборо има нови дизајн.

Топлије је него што кажу да јест.

Вриједи записати, уочи Бајрама.

Домаће брескве 7,30 КМ, а далеки ананас 4,90 КМ.

Жена говори дјечи да немају појма колико су сретни што не морају са сијеном радити.

С комшијама, за кафом, на Велесју, слажем се како је то најтежи посао на свијету.

Преврћати мокро сијено и сабијати на појати ногама убачено да га што више стане.

Прашине у носу, сухог грла и хроптавог дисања на појати присјетим се при непотребно дугим говорима политичара на школским такмичењима.

У нашој породици музика никада није била важна, све док дедо није постао алергичан на стихове *баш је лијепо доћи у своју чаршију лијепо је имаћи своју авлију... ко њобједник се враиши...*

Свађао се с пјевачем док је пребацивао канал – ако ти је толико драга, што си побјегао, што је ниси бранио?

Нена је након очеве смрти сузе без звука пуштала на стихове *какав Ахмо вога ја однијела... мила мајко, немој Ахме клећи...*

Кад је чула верзију исте пјесме без спомињања Ахме, у којој је Ахму замјенио придјев драги, озбиљно се замјерила с телевизором.

Бајрам је сутра, он је народна сватовска пјесма, радост и туга, радост због оних који дођу, туга због оних о којима пишем.

Вриједи записати, задњи дан јуна.

Смокве су велике, лијепе на очи, али неслатке, ове су године израз без садржаја, младићи из теретане.

Мајка је жена с два имена. Једно име окујисано на ухо, а друго пријављено у општини. Никад је нисам назвао општинским именом.

У реду на шалтеру радница три пута изговорила име, трзнула се кад је уз име рекла и наше презиме.

Баба Дана, кад би јој дошле жене, слала мужа да нахрани коке. Након пола сата ходања око штале, схватио да немају кока.

Мој дедо једном раније дошао с посла, нена запретила да ће се жалити директору фабрике што пушта раднике раније.

Не може тако самоуправљање успјети, а ни с Даном кафу на миру попити.

С неба изнад Стоца птица је послала срећу на моју кошуљу и бермуде.

Умре било ко у махали и телевизор се четрдесет дана не пали без обзира што је Свјетско у Италији.

Аутолимар затвара радњу, не чујемо чекић.

Хаљине се не перу док покојник или рахметлија не преноћи.

На центру бенд пјева Бибу и Ахму, на задњим стиховима почиње езан.

Енес воли колачима давати имена.

У цамијској авлији дјеца се играју ловице док вјерници клањају акшам.

Дјеца су гласна, клањачи тихи и Богу је угодно слушати.